

29 כדלהלן:
 30 אמנם על כל עניני התורה חל הכלל ש"התורה היא
 31 נצחית"³⁹ – לכל זמן ולכל מקום – אך בכל זאת, יש
 32 הבדל בין הענינים שאי־אפשר לקיימם כפשוטם,
 33 ונצחיותם היא רק ברוחניות, לבין הענינים הקיימים גם
 34 עתה בגשמיות, שבהם בולטת ה"נצחיות" ביתר תוקף,
 35 והיא מתבטאת בעולם הזה הגשמי לעיני כל העמים.
 36 וכך בעניננו: נאמר בפסוק⁴⁰ "אתם ראיתם אשר
 37 עשיתי למצרים... ועתה אם שמוע תשמעו בקולי
 38 ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים...
 39 ממלכת כהנים וגוי קדוש". מזה מובן, ש"אתם ראיתם
 40 אשר עשיתי למצרים..." היא הכנה לענינים הכתובים
 41 בפסוקים הבאים – "ואביא אתכם אלי ועתה אם שמוע
 42 תשמעו... ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה...".
 43 כאשר ישראל ודאים בעיני בשר את הנסים שה' מראה
 44 להם והעונש... של האומות המצרים ומעיקים
 45 לישראל, הם מתעוררים ומתחזקים בבריתם עם ה'
 46 באמצעות "שמוע תשמעו בקולי...".

47 מזה מובן, שגם כאשר ישראל רואים כיצד ה' נפרע
 48 בארץ מצרים, שיש בה אותם מצרים כבעבר, חוזר על
 49 עצמו שוב בגשמיות הענין של "אתם ראיתם אשר
 50 עשיתי למצרים", כפי שהתרחש בפעם הראשונה.
 51 וראיית ישראל את "אשר עשיתי למצרים" צריכה
 52 לעורר אותם ל"שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את
 53 בריתי..." – התחזקות בקיום התורה והמצוות
 54 והתנהגות כ"עם סגולה", להיות "ממלכת כהנים וגוי
 55 קדוש".

56 וזוהי ההכנה ל"בקולו תשמעו"⁴¹, שתביא את
 57 "היום"⁴² היום של ביאת המשיח, כהבטחת משיח
 58 צדקנו, בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ בהעלותך תשכ"ז)

1 הענין של "פריש" ייתכן בשני אופנים: א) במקום
 2 גשמי – פרישה ממקום אחד לאחר, בלי לחזור למקום
 3 הקודם. ב) במצב – במקומו בדין תורה – הוא פורש
 4 ממצב אחד ועובר לאחר, כבענינינו, שהוא פורש
 5 ממצבו הקודם – כאינו־יהודי, כמצרי – ועובר, על־ידי
 6 גיור, למצב אחר.

7 בענין כזה לא שייך הענין של "הדרא לניחותא",
 8 כיוון ש"פרישתו" היא בהתגירותו, ולא ייתכן אצלו
 9 אחר־כך ענין של "הדרא".

10 לפיכך פוסקים הרמב"ם וה"שולחן־ערוך",
 11 שבזמננו מותר לגר מצרי להינשא לבת־ישראל, גם
 12 כאשר הוא נמצא במצרים, ואף כאשר לא פירש מביטו
 13 – מפני שבעצם גיורו חל עליו הענין של "פריש".

14 לעומת זאת, המצרים האחרים (הנכרים), שנשאר
 15 במצרים, הרי למרות שהם מיעוט, חל עליהם דין של
 16 קבוע, ובגללם נשאר האיסור להתיישב בארץ מצרים
 17 "שלא נלמד ממצעיהם..."

18 במיוחד, כאשר זוהי מציאות מיוחדת, שלא ייתכן
 19 לומר שהמיעוט בטל ברוב, מפני הסיבות הבאות: א)
 20 המיעוט הוא בכמות – מספר האנשים, ואילו האיסור
 21 הוא מפני איכות – קלקול מעשיהם, ומפני גודל
 22 האיכות אין הם בטלים³⁵. ב) גם הרוב, אנשי אומות
 23 אחרות הנמצאים במצרים, אינו מתנגד למיעוט, ואינו
 24 מבטלו, כי גם העמים האחרים הם מקולקלים, אלא
 25 שהמצרים מקולקלים יותר³⁶: ולפיכך אין לרוב די
 26 כח³⁷ כדי לבטל את המיעוט של המצרים³⁸.

ז.

המסקנה לעבודת ה' בימינו

27 מכל האמור לעיל, שבמצרים נמצאים עדיין מצרים
 28 קדמונים, נובעת התעוררות בעבודת ה' בימינו אלו,

38) להעיר ג"כ מסנה"ז, סע"א מדין האי דקאמר איני יודע וברמב"ם
 ונ"כ שם.

39) תניא רפי"ז.

40) יתרו יט, ד"ו.

41) תהלים צה, ז.

42) תהלים שם. סנהדרין צח, סע"א.

35) ביצה ג, ב. טושו"ע יו"ד ר"ס קי.

36) ראה תו"כ אחרי (יה, ג) שמעשיהן של מצריים מקולקלים מכל
 עממין כו'.

37) נ"ד מ"ש בר"ן נדרים (נב, א) לענין ביטול מין במינו: כל דבר
 שהוא דומה לחבירו אינו מחלישו ומבטלו אלא מעמידו ומחזקו. וגם
 לדעת רבנן ד"ראוי לילך כו' אחר חילוקן באיסור והיתור" – הרי כאן
 "הוא דומה לחבירו" בענין האיסור גופא – קלקול מעשיהם.